

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτελούμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελπίεται παρασθῆναι εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμῶτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαρ. 18.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 119, ἔντατι Χρυσοσηκλιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. Α'.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 16—30 Νοεμβρίου 1894

Ἔτος 16.,—Ἀριθ 38

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΑΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 289]

Τοιοῦτο μέλλον προέλεγον εἰ δύο μάντιες ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν εἰς ὄλους γενικῶς.

Ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθόν, αἱ ἀποκαλύψεις των—φρονιμῶς βεβαία—ἦσαν πολὺ πλέον ἐπιφυλακτικαὶ καὶ ἀβρίστοι. Ἐλεγον πάντατε γενικὰ καὶ τετριμμένα πράγματα, τὰ ἅποια ἐφημεύοντο ὀλίγον εἰς ὄλους, ἀκριβῶς διότι δὲν ἐφημεύοντο τελείως εἰς κανένα. Ἡ μαγεία των ὠμοίαζε μὲ θολὸν κάτοπτρον, εἰς τὸ ἅποιον καθὲς ἐφαντάζετο ὅτι ἐβλεπε μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του, διότι διέκρινε μίαν μύτην, δύο μάτια, ἕνα στόμα κτλ. Τὰ λοιπὰ συνεπλήρωνεν ἢ εὐπιστία, ἢ πρόληψις καὶ ἢ ἀμάθεια.

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις ἐν τούτοις ὑπάρχον ἀνθρώποι προλέγοντες τὴν τύχην κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Φυλαχθῆτε ἀπὸ αὐτοὺς, μικροὶ μου ἀναγνώσταί. Ἐἴνε ἀνόητοι καὶ τρελοὶ ὅσοι τοὺς ἀκούουν καὶ τοὺς ἐμπιστεύονται! Πρὸς τί νὰ γίνεταί τις πάλιν τῶν τυχοδιωκτῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀπατητῶν; Τὸ παρελθόν τὸ εἰξεύρει τὸ παρὸν τὸ καμνεὶ μόνος του· τὸ μέλλον μόνον ὁ Θεὸς το γνωρίζει!

Ἐν ᾧ οἱ δύο μάγοι ἐξηκολούθουν τὸ ἔργον των, ὁ Καμπούρης περιέφερε τὸν δίσκον του, ἐπαιτῶν διὰ λογαριασμόν του μὲ τὴν στερεότυπον αὐτὴν ἐπίκλησιν:

— Παιδιά, μὴν ξεχνᾶτε τὸν καίμενο τὸν Παλιῆτσο! Ριζτε δ,τι ἀγαπάτε!

Μετὰ τοῦτο, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ πρόθυμον Κοινὸν καὶ ν' ἀπασιδ-

λήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν φρονιμῶν, εἰ ἅποιοι δὲν ἐπίστευσον πολὺ εἰς τὴν προφητικὴν δύναμιν τῶν κυρίων του, ἐπανήθεν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐξετέλεσε διάφορα κωμικὰ παιγνίδια πρὸς γενικὴν θυμηδίαν.

Ἐκράτησεν ἕνα κάθισμα ἐν ἰσραηλιτικῷ ἑπάνω εἰς τὸ πηγούνι του.

Ἐμπάτσι—σεν ὁ ἴδιος τὸ πρόσωπόν του μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ πιάσῃ μύτις εἰς τὸ μάγουλον.

Ἐχασμῆθη διανοίξας τὸ στόμα ἀπὸ τὸ ἐν αὐτῷ ὡς τὸ ἄλλο προσεπαιθῆθη ὅτι καμνεταὶ καὶ ἤρχισε νὰ ραγχαλιζῇ ὡς βροντῆ.

Ἐκαμην ὅτι θέλει νὰ πιάσῃ τὴν οὐρὰν του, ὅπως καμνεταὶ φορὰν—ἢ γάτα, καὶ ἐγύριζεν, ἐγύριζεν, ἐν ᾧ ἐγύριζε καὶ ἡ οὐρὰ γρήγορα ὅσον ἐκεῖνος.

Προσεπάθησε νὰ ἴδῃ τὸ ἀσπράδι τῶν ματιῶν του, μέσα εἰς τὰ μάτια του καὶ μὲ τὰ μάτια του.

Τέλος ἀλλοιθώρησε φρικωδῶς διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερα τὴν ἀκρὴν τῆς μύτης του.

«Ὅριστε, κύριοι καὶ κυρίαι, ἡ εὐχάρια εἶνε μοναδική!»
(Σελ. 291, στίλ, γ')

Μὲ αὐτὰ διεσκέδασε τὸ Κοινὸν, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ Μαρκήσιος καὶ πὸ χαριτῶδητον ἡμῶν του κατέστησεν πάλιν τὴν παράστασιν γενικὴν.

Διάφορα περῆματα φαντασμαγορικὰ διεδέχθησαν τότε τὰς προφητείας; τὰ πύρινα παλάτια, οἱ περιστρεφόμενοι ἥλιοι, αἱ τερατώδεις κεφαλαί, αἱ ἅποια, μικραὶ—μικραὶ εἰς τὴν ἀρχὴν, μεγαλόνουν, μεγαλόνουν καὶ φαίνονται καθὼς μεγαλόνουν ὅτι ὀρυμὸν ἐπάνω σας, μὲ ὀφθαλμοὺς φλογόβολους, μὲ στόμα ἀνοικτόν, μὲ ὀδόντας ὀξείς, ὡς διὰ νὰ σας κατατροχίσουν. Γέλωις καὶ τρόμος ἀλληλοδιαδόχως κατεῖχε τοὺς θεατάς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους εἰς τὸ

κτῆσι, ἡδονὴ καὶ λύπη, δόξα καὶ αἴσχος, τὰ πάντα καταλήγουσιν συνήθως εἰς ἓνα ἀριθμὸν !

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη αἱ τόσοι εὐεργετικάι Ἀσφαλιστικαὶ Ἐταιρεῖαι, ὁ δυστυχὴς ἰδιοκτῆτης τῆς σιταποθήκης δὲν εἶχεν ἄλλο καταφύγιον παρά τὴν εὐθύνην καὶ τὸ φερέγγυον τοῦ Μαρκισίου τῆς Γαλόσσας. Μικρὰ πράγματα μὰ τὴν ἀλήθειαν !

Ἐλλείπει λοιπὸν καλλιτέρευ, ὁ ἰδιοκτῆτης; ἀπετάθη πρὸς τὸν ἐνοικιαστήν, ὡς φυσικῶς ὑπεύθυνον διὰ τὴν καταστροφὴν, ἀφ' οὗ ἡ πρώτη ἀφερμὴ ἔδόθη ἀπὸ πρόσωπα, ἀνήκοντα εἰς τὸν θιασόν του.

Ἄλλ' ὁ Μαρκίσκος τῆς Γαλόσσας οὔτε ὄρεξιν οὔτε χρήματα εἶχε διὰ τοιαύτην ἀποζημίωσιν. Ἐκρινε δὲ καλόν, — πρεκμιμένον νὰ δώσῃ καὶ ὄχι νὰ λάβῃ, — νὰ καταφύγῃ καὶ αὐτός εἰς διαφόρους λυρισμούς καὶ εἰς ἀποφθέγματα περὶ χρηστότητας, περὶ τιμῆς, περὶ ἀφιλοκερδείας.

Τοὺς κάμνετε νὰ πετιοῦνται ἀπὸ τὸ κρεβάτι (Σελ. 291, στήλ. β')

« Ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι — ἔλεγε διαμαρτυρούμενος ἐντόνως καὶ μὲ στόμαφον, — πῶς ἐνάπιον μιάς τόσοσιν φρικώδους καταστροφῆς, ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ τρόμος ζωγραφίζεται εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα καὶ συνέχει ὄλας τὰς καρδίας, ἐν ᾧ τὰ ἐρείπια τοῦ κτιρίου τούτου καπνίζουσιν ἀκόμη, ἐν ᾧ οἱ γενναῖοι πολῖται, οἱ ὅποιοι με ἀκούουσιν, διατελοῦν ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φοβεραῆς συγκινήσεως, ἀπορῶ, λέγω, καὶ μάλιστα ἀγανακτῶ, πῶς εἰς ἄνθρωπος — εἰς μόνος, εἶνε ἀληθές, — εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑμῆτ' ἐπιπέσει περὶ χρημάτων ! νὰ μεταβάλῃ εἰς ζήτημα χρηματολογικόν μίαν τόσοσιν ἀξιοθηρήτητον συμφορὰν — καὶ τίς οἶδε ; νὰ ἐπωφεληθῆται τῆς γενναῆς λύπης διὰ νὰ ἐμμεταλλευθῆτ' ἓνα δυστυχὴ ! Ἄ, Κύριέ μου ! ἐν ὀνόματι τῆς ἀνθρωπότητος ἐρυθριῶ διὰ τὴν διαγωγὴν σας. . .

« Πήγαινε εἰς τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ, καλὲ ἄνθρωπε ! δὲν ἔχει κανεὶς νὰ σ' ἐλεήσει. Ἡ μόνη ἀποζημίωσις που εἴμποροῦσαι νὰ ἐλπίζης, εἶνε ἡ ἐκτίμησις τῶν τιμῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀγάπη τῶν συμπολιτῶν σου, ἡ βαθεῖα συμπάθεια τὴν ὅποιαν κ' ἐγὼ αἰσθάνομαι διὰ τὴν συμφορὰν σου. Θά τὴν ἐλάβουσαί σου αὐτὴν τὴν ἀποζημίωσιν, ἀν δὲν εἶχες τὴν ἀναίδειαν νὰ ζητήσης καὶ ἄλλην ἐκείνην δὲ ἀξίζει μόνη τῆς, πιστευσόν με, ὄλους τοὺς θεσκαυροὺς τῆς γῆς. Συλλογι-

σθῆτε, κύριέ μου, ὅτι κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν, ἡ Γαλλία ὄλη εἶνε ἐστραμμένη πρὸς σὰς. Χαίρετε !

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Μαρκίσκος ἐστρέψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀντίπαλον καὶ ἐκίνησε νὰ φύγῃ. Ἄλλ' ἐκείνός του ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ φόρεμα.

— Μή μ' ἐγγίζετε ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Μαρκίσκος, ἀποσπώμενος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀπαιτητοῦ. Κάτω τὰς χεῖρας, εἰ δὲ μὴ φωνάζω ἀμέσως καὶ σας συλλαμβάνουν ὡς κλέπτην καὶ ὡς δολοφόνον ! σὰς καταγγέλλω, σὰς ἐκθέτω εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν συμπολιτῶν σας καὶ σας στιγματίζω διὰ παντός ! »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐφθασε κατ' εὐτυχίαν ὁ κύριος Πάρεδρος, τὸν ὅποιον ἐλάβουσα ἤδη τὴν τιμὴν νὰ γνωρισώμεν. Εἶχεν ἔλθῃ συγχρόνως μὲ τοὺς πυροσβέστας — πολὺ ἐγκαίρως, βλέπετε — εἰς τὸ χωριόν, τὸ ὅποιον, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον, ὑπήγετο εἰς τὴν ἐντιμον δικαιοδοσίαν του.

Ἦτο φύσει εὐαίσθητος ἄνθρωπος ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθὼς ἤσθμαζεν ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου, δὲν τον συνεκίνησε τόσοσιν πολὺ ἡ εὐγλωττία τοῦ Μαρκισίου. Δὲν συνέθη ὄμως τὸ ἴδιον μὲ τὸ πλῆθος. Αἱ ἠχηραὶ φράσεις «γενναῖοι συμπολίται, συμφορά, κοινὴ ἐκτίμησις, ἐλευθεριότης, ἀφιλοκερδεῖα κτλ.» παρήγαγον βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Αἱ μεγάλαι αὐταὶ λέξεις προφερόμεναι, καταλλήλως ἢ μὴ, ἀλλὰ διὰ φωνῆς ἰσχυραῆς ἐνάπιον πλῆθος, παράγουσιν πάντοτε τοιαύτας συγκινήσεις. Ἡ ὑμῆτις ἄλλως, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν ἦσαν πολλοὶ οἱ Κροῖσοι, συνεπάθησε φυσικῶς τὸν πτωχόν.

Διὰ τὸν ἀντίθετον λόγον ὁ δημοτικὸς ἀρχὼν διέτεθη εὐμένως πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς σιταποθήκης. Ἐπελήφθη ἀμέσως τῆς ὑποθέσεως, ἐστραμμένον εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ μείνῃ ἐκεῖ διὰ νάντι κρούση κατόπι τὸν ἀντίπαλον.

« Δὲν θά φύγῃ πρὶν με πληρώσῃ ! » εἶπεν ὁ ἰδιοκτῆτης ἐξακολουθῶν νὰ φράσῃ τὴν διόδον εἰς τὸν Μαρκίσκον.

— Πῶς ; τί ; ἀπάντησεν ὁ θαυματοποιὸς μετ' ἀξιοπρεπεῖας. Καταπατεῖται ἡ προσωπικὴ μου ἐλευθερία ! Ὅπισω, καλὲ μου ἄνθρωπε, ὄπισω !

— Ὅχι ! ὄχι ! δὲν θά κάμετε βῆμα πρὶν κανονίσωμεν τοὺς λογαριασμούς μας. Ἐβάλετε φωτιά εἰς τὴν ἀποθήκην μου ; θά τὴν πληρώσετε. Ἐπικαλοῦμαι τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Παρέδρου.

— Σέβομαι ἀπείρας τὴν ἱεράν καὶ ἀπαραβίαστον αἰθενταίαν τοῦ κυρίου Παρέδρου, ὑπέλαθεν ὁ Μαρκίσκος. Ἄλλ' ἡ ἀποστολὴ τῆς αὐτοῦ ἔξοχότητος δὲν εἶνε νὰ κρίνῃ περὶ μηδαμῶν χρηματικῶν διαφορῶν.....

— Πιθανόν, διέκοψεν ὁ ἰδιοκτῆτης. Ἄλλ' ἂν ὁ κύριος Πάρεδρος δὲν εἴμπορῇ νὰ σας ἀναγκάσῃ νὰ πληρώσεται, εἴμπορεῖ ὄμως νὰ σας προφυλάξῃ ὡς εἴμποροσθῆν.

— Καὶ γιατί ὄχι ὡς κιβδηλοποιόν, ἀφ' οὗ ἐπιμένετες. . . Περιφρονῶ τὰς ὕβρεις σας, ἀγαθὲ μου ἄνθρωπε. Στίκω πολὺ ὑψηλά, ὡστε νὰ εἴμπορῆσιν νὰ με φθάσουν ! Ἐπὶ τέλους τί θέλετε ; Σαῖς ἀπεποιήθητε ὄλα, ὅσα ἐν τῇ μεγαλοψυχίᾳ μου ἠθέλησα νὰ σας προσφέρω. Χαίρετε !

— Τί θέλω ; θέλω νὰ μου πληρώσετε εἰς τὴν στιγμὴν τὴν ἀποθήκην μου, εἰ δὲ μὴ νὰ σας πάρουν ἔστο φρέσκο.

— Αὐτὸ μόνον ἦτο ; καὶ δὲν τὸ ἐλέγατε τόσοσιν ὄρα ; Πέρασατε, σας παρακαλῶ ἀπὸ τὸ Ταμεῖόν μου. Ἄλλὰ αὐριον, μεθαύριον, τὴν ἄλλην ἑβδομάδα, ὄχι σήμερον, διότι ἡ συγκίνησις δὲν μου ἐπιτρέπει νὰ σχοληθῶ εἰς χρηματικὰς ὑποθέσεις. Πρέπει ἄλλως τε νὰ συνενοηθῶ καὶ μὲ τὸν τραπέζιτην μου, τὸν βαρῶνον Ρότσχιλδ, διὰ νὰ πσοῦρω ἓνα μικρὸν ποσόν, καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιάδας φράγκα, ὑποθέτω τόσοσιν χρειάζονται. . . Πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σας δώσω ἓνα γραμματίον μὲ τὴν ὑπογραφήν μου, τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀδελφικοῦ Γαλόσσα καὶ Σα. Ἄλλ' αὐτὸ

ἄξίζει σὰν χρυσάφι καὶ ἀκόμη περισσότερον. Εἶνε πλέον βρῦ καὶ σπυμαντικόν. Ἄν τὸ λῆγῃ ἡ καρδιά σας, ὄστε μου μία πέννα. Πῶς ;

— Τίποτε ! οὔτε γραμματίον θέλω, οὔτε ὑπογραφήν, οὔτε τίποτε. Χρήματα μόνον μοῦ χρειάζονται. Ἄν δὲν ἔχετε, θά κατασχῶ ὅ,τι ἔχετε, θά το πωλήσω καὶ ἂν τὰ χρήματα δὲν φθάσουν, θά σας βάλω μέσα. Ἡ πολυλογία τὴν ἀποθήκην μου, θά πληρώσετε τὴν ἀποθήκην μου. Αὐτὸ μόνον ξεῦρω ! Δὲν ἀξίζει πολὺ καὶ δὲν εἶχε μεγάλα πράγματα μέσα ἀλλ' ἀδιάφορον ! αὐτὸ τὸ λίγο ποῦ μοῦ ἐκάφατε, θά μου το πληρώσετε.

— Ἐταί ; τέτοιος εἶσθε ἔ ; ἀνέκραξεν ὁ Μαρκίσκος τῆς Γαλόσσας τοῦ ὅποιου ἠῤῥανεν ἡ ἀναίδεια ἀναλόγως τῆς ἀμυχανίας εἰς τὴν ὅποιαν εὗρισκετο. Καλὰ λοιπόν ! Ἄπαιτῶ κ' ἐγὼ τὴν ἀξίαν τοῦ θηριοτροφείου μου. Εἶχα διαθεσίαν νὰ σας τὴν χάρισω, ἀπέναντι τῶν ζημιῶν σας, διότι εἶμαι ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ ἡ συνειδήσις μου δὲν θά μου ἐπέτρεπε νὰ ἐπιβαρύνω τὴν θέσιν σας. Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἶσθε τέτοιος, δὲν ἀκούω κ' ἐγὼ τίποτε ! Πιεζῶ τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου καὶ ζητῶ τὴν ἀξίαν τοῦ θηριοτροφείου μου. Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, θά ἤμουν ἠλίθιος ἂν δὲν το ἔκαμνα. Ἄς ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα, παρακαλῶ. Μοῦ ἐνοικιάσατε μίαν ἀποθήκην διὰ νὰ στεγασθῶμεν καὶ ἀσφαλισθῶμεν ἐγὼ, εἰ ἄνθρωπέ μου, τὰ κτήνη μου καὶ τὰ πράγματά μου. Ἄλλ' ἂντ' αὐτοῦ, ἡ διαβολοαποθήκη σας πιάνει φωτιά σὰν ὄσκα καὶ μοῦ φῆνει τὰ ζῶά μου σὰν νὰ ἦσαν ἀρνάκια γαλακτοῦ ! Οἱ Κύριοι καὶ αἱ Κυραὶ ἐδῶ γνωρίζουν ὅτι τὸ λάθος εἶνε ἰδικόν σας. Ἄρα, ἀφ' οὗ τὸ λάθος εἶνε ἰδικόν σας, ὀρεῖλετε νὰ μου πληρώσετε ὅ,τι ἔχασα ἐξ αἰτίας σας. Φῶς φανερόν. Πῶς ;

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου ἰλωσδιόλου ! ἀπάντησεν ὁ ἰδιοκτῆτης, τὸν ὅποιον ἡ προπέτετα τοῦ Μαρκισίου εἶχεν ἐξερεθίσθῃ φοβερά. Μοῦ ἐκάυσατε τὴν ἀποθήκην μου θά μου τὴν πληρώσετε !

— Μοῦ ἐκάυσατε τὸ θηριοτροφεῖόν μου, θά μου το πληρώσετε !

— Θά μου πληρώσετε τὴν ἀποθήκην μου !

— Θά μου πληρώσετε τὸ θηριοτροφεῖόν μου, θά μου το πληρώσετε !

— Πῶσον εἶνε ἀληθές ὅτι διὰ νὰ

— Θά μου πληρώσετε τὸ θηριοτροφεῖόν μου !

— Ζητῶ χίλια πεντακόσια φράγκα ἀποζημίωσιν.

— Ζητῶ ἐξ ἑκατομυρίων φράγκα ἀποζημίωσιν.

— Εἶσθε λυγρός !

— Εἶσθε κατεργαρός !

— Κύριε !

— Κύριε !

— Δὲν εἴξερω τί μ' ἐμποδίζει νὰ σε ξεκοιλιάσω !

— Μοῦ χρειάζεται ὄλη ἡ ἐπιείκεια, μὲ τὴν ὅποιαν μ' ἐπροίκισεν ἡ φύσις, διὰ νὰ μὴ σας φάγω ζωτανόν !

Καὶ ἡ συζήτησις, ἡ τόσοσιν ἐκτραχυνθείσα, θά εἶχε βέβαια πολὺ δυσά-

« Μὲ τὴ λόγχην πολεμῶ ὁ φρουρὸς εἰς τὸ παλάτι. » (Σελ. 292, στήλ. α')

ρεστα ἀποτελέσματα, ἀνευ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Γιγαντος.

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος εὗρεθῃ ἔξαφνα μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων, τοὺς ἐχώρισε, τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ ὠμίλησεν εἰς ἓνα ἑκαστον χωριστά.

Τί τοῖς εἶπεν ; Ὑπεσχέθη εἰς ἑκαστον ἴσην ἀποζημίωσιν ; Καὶ ἐὰν ἔκαμε τὴν διπλὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ἔκαμε διὰ λογαριασμὸν του, ἢ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου ἀπόντος ; Δὲν εἴξερω. Εἴξερω μόνον ὅτι ὁ λόγος του καθυστάσει καὶ ἐπράυνη διαμίας καὶ τοὺς δύο.

— Ἄφ' οὗ εἶνε ἔτσι, εἶπον, μάλιστα !

— Ἡμῖν βέβαιος ὅτι δὲν θά πληρώσω ἐγὼ ! προσέθεσεν ὁ Μαρκίσκος.

— Ἡμῖν βέβαιος ὅτι θά πληρωθῶ ! εἶπε καὶ ὁ ἰδιοκτῆτης.

— Καὶ εἶχαμε δικαίον καὶ οἱ δύο.

— Πῶσον εἶνε ἀληθές ὅτι διὰ νὰ

συμφωνήσουσιν δύο εἰς μίαν ὑπόθεσιν, πρέπει νὰ συζητήσουσιν !

— Ἐγὼ ποτέ δὲν ἀμφέβαλα περὶ τῆς τιμιότητός σας.

— Ὡ, κ' ἐγὼ !

— Δύο τίμιοι ἄνθρωποι εἴμπορεῖ μάλιστα εἰς τὸ τέλος καὶ νὰ βρισθοῦν ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ συνενοῦνται καὶ νὰ ἐκτιμῶνται ἀμοιβαίως.

— Ἀπεναντίας ! Μοῦ φαίνεται ἀγαθὸς σὰν ἀρνί.

— Καὶ σεῖς σὰν ἄγγελος.

— Δόστε μου λοιπὸν τὸ χέρι σας.

— Μ' ὄλη μου τὴν καρδιά ! Καὶ ἄς πάμε νὰ πιούμε μια !

Καὶ πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ πλῆθους, τὸ ὅποιον ἄλλα ἐβλεπε καὶ ἄλλα ἐπερίμενεν, οἱ δύο ἀντίπαλοι, φίλοι φίλιται πλέον, ἀπῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸ καπηλειόν.

Ὁ Γιγας τότε ἐξηφανίσθη ἀφ' οὗ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Μαρκισίου νεῦμα ἀκρας συμφωνίας. Περὶ τίνος ἐπρόκειτο ; Ἄν ὑπῆρχε τινὸς συνεννόησις μεταξὺ τῶν εἰς τὴν ἀπέβλεπε ; Ἡ δὲ ἀμνηστὴ ἴσως νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο ἀργότερον διότι προφανῶς ὑπῆρχε κάποιον μυστήριον εἰς ὄλα αὐτά.

Ἄλλὰ συγγνώμην ! Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω τὸν κύριον Πάρεδρον.

Ὁ κ. Πάρεδρος, κουρασμένος καὶ πνευστιῶν, ἀπεκοιμήθη βαθύτατα εἰς τὸ καθισμὸν του.

Τὸ πλῆθος διελύθη μετὰ τὴν συμφιλίωσιν τῶν ἀντιπάλων. Καὶ ὁ κ. Πάρεδρος ἔμεινεν ἐκεῖ μόνος, ἐπὶ δύο καὶ ἡμισυ ὄρας, ρογχαλίζων ἠχηρῶς πρὸς μεγίστην διασεύδασιν τῶν ὑερχομένων παιδιῶν.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἘΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΥΨΙΝΟΥ

Σὲ καθὲ ἀστέρη ποῦν' ἐκεῖ λαμπρῶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀγγελουδοῖ κατοικεῖ μὲ βλέμμα φαινεῖν,

Καὶ καρμάρωνει τρυφερὰ τὰ φρόνιμα παιδιὰ που ὑπακούουν μὲ χαρὰ καὶ μὲ καλὴ καρδιά.

Κι' ἀφοῦ τελειώσωσιν καθὲ τι κι' ἀφοῦ προσευχῶσιν ἀνέν' ἐκαλὴν νύχτα, ἀγαπητοῖ ! καὶ πᾶν νὰ κοιμηθοῦν. Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Δαπάνη είναι το έξοδον του χρήματος, το όποιον γίνεται ή διά να ικανοποιησώμεν τὰς διαφόρους ἀνάγκας, τὰς ὁποίας ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τοὺς διαφόρους πόθους του, ἢ διά να διατηρήσωμεν τὴν ἐργασίαν μας ἐκ τῆς ὁποίας ἐκερδίσωμεν τὸ χρῆμα.

Ἡ δαπάνη δὲν εἶνε πάντοτε καταστροφὴ τοῦναντίον πολλάι δαπάναι εἶνε παραγωγικαί. Ἡ τροφή, παραδείγματος χάριν, ἡ ὁποία εἶνε ἀναγκαία εἰς τὸν ἐργάτην διά να ἀνανεύσῃ τὰς δυνάμεις του τὰς ἐξαντληθείσας ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ να διατηρήσῃ τὴν υγείαν καὶ τὴν ἀκμὴν του, συντελεῖ εἰς παραγωγήν ἄλλου χρήματος.

Ὅταν ἐν μέρος εἶνε βελτιώδες καὶ δὲν παράγῃ τίποτε, ἡ δαπάνη ἡ ὁποία γίνεται διά τὴν διοχέτευσιν τοῦ ὑδάτος ὑπερμεταβάλλει τὸ εἶδος εἰς γόνυμον δὲν εἶνε καταστροφὴ πλούτου. Παράδειγμα ἔχομεν τὴν ἀποξηράνσιν τῆς Κωπκιδος.

Ἡ δαπάνη πρὸς κατασκευὴν ἀμαξιτῆς ὁδοῦ, διά τῆς ὁποίας ὁ γεωργὸς καὶ ὁ ταξιδιωτικὸς κερδίζει κληρῶν, καὶ ἡ ὁποία ἀπαλλάττει ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον τὰ ζῶα καὶ ἀπὸ φθορῆν τὰ μετακινήτὰ ἐργαλεῖα, εἶνε δαπάνη παραγωγικὴ.

Πᾶσα δαπάνη λοιπὸν τὴν ὁποίαν κάμνῃ οἰοσθήποτε παραγωγὸς, διά να συντηρήσῃ ἢ ἀυξήσῃ τὴν φυσικὴν ἢ διανοητικὴν δυνάμιν του πρὸς ἐργασίαν, εἶνε παραγωγικὴ.

Εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τὰ έξοδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων εἶνε ἐπίσης προσδοκῶν δαπάναι, διότι αὐξάνουσι τὴν ἀξίαν καὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.

Ὅχι παραγωγικαὶ δαπάναι εἶνε ἐκεῖναι, αἱ ὁποιαὶ δὲν ὠφελοῦν οὔτε τὴν ἐργασίαν οὔτε τὸν ἐργάτην.

Τὰ χρήματα, τὰ ὁποία ἐξοδεύει εἰς τὸ οἰκοπωλεῖν ὁ ἐργάτης, ἢ εἰς ἀσωτίας ὁ πλούσιος, δὲν φέρουν κερμὴν ὠφέλειαν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀηδιάν τῆς ἐργασίας εἰς τὸν πρῶτον καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς υγείας του εἰς τὸν δευτέρον.

Ἡ πολυτέλεια τῶν ἐνδυμάτων, ἡ ὑπερβολικὴ ἐπιμέλεια τῆς κομψύσεως, ἡ ὁποία δυστυχῶς εἶνε τόσον κοινὴ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἐπιφέρει πολλὰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς καταστροφὰς. Ποσὴν οἰκογενεῖαν διά

να φορῶσι περιττὰ ἐνδύματα ἢ κοσμημῆκα καταδικάζουσι ἑαυτὰς εἰς ἀνεπὶκρὴ τροφήν, εἰς στερήσεις, αἱ ὁποιαὶ φθείρουσι τὴν υγείαν!

Ἡ πολυτέλεια τῶν ἐπιπλῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ αὐτὴ διά τοὺς ἰδιώτας δαπάνην ὄχι παραγωγικὴν, (διὰ τὰ θέατρα, τὰ καφενεία, τὰ γραφεῖα ὑποῦ δέχονται οἱ ἱατροὶ ἢ δικηγόροι τοὺς πελάτας των ἢ δαπάνη αὐτὴ εἶνε παραγωγικὴ) παρουσιάζει ὀλιγώτερα ἄτοπα. Οἰκία ἀναπαυτικῶς ἐπιπλωμένη, στολισμένη μὲ καλαισηθίαν, μαρτυρεῖ πνεῦμα τάξεως, ἀγάπην πρὸς τὴν ἑσωτερικὴν ζωὴν, πρὸς τὰς ἡσύχους τέρφεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, καὶ ἀξιοπρέπειάν τινα.

Ἡ πολυτέλεια τρέφει τὰς τέχναις· αἱ τέχναι πρέπει να ἐνθαρρύνωνται, ὅταν ἀνδείκνυονται ἀξίαι ὑποστηρίξεως, ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ τοὺς πλουσίους ἰδιώτας. Ἄλλ' ὅσοι ἔχουσι μετρίαν μόνον εὐπορίαν δὲν πρέπει να λησμονῶσι τὸ γνωμικόν: «ὅστις ἀγοράζει τὸ περιττὸν εἰς τὴν εὐτυχιάν θά πωλήτῃ τὸ ἀνγκαῖον εἰς τὴν δυστυχιάν».

Τὸ να εἰσέρῃ κανεὶς να ἐξοδεύῃ ἦταν καὶ ὅπως πρέπει δὲν εἶνε τόσον σύνθετος ὡς κοινῶς εἰμπορεῖ να ὑποθέσῃ τις.

Υπάρχουσι ἰδιωτικῆται φιλάργυροι, εἰτινες φιλαργυροῦμενοι να ἐπιδηροθῶσιν ἐγκαίρως μὴν στέγην μὲ ὀλίγα έξοδα, ἀφίνουσι καὶ γίνονται βλάβαι σημαντικαί, αἱ ὁποιαὶ φθείρουσι σπουδαίως τὸ κτῆμά των καὶ τὸν ἀναγκάζουσι να κάμῃ μεγάλας δαπάναις διά να το φέρῃ εἰς καλὴν κατάστασιν.

Ἄλλοι πάλιν εἶνε φειδωλοὶ εἰς τὴν τροφήν των ζῶων διά τῶν ὁποίων ἐκτελοῦν τὴν ἐργασίαν των· φθίνουσι τότε αὐτὰ, δίδουσι ὀλίγον ποσὸν ἐργασίας ἢ καὶ ἀποθνήσκουσι. Ἡ καταστροφὴ λοιπὸν εἶνε πολλὰκις συνέπεια κακῶς ἐνοουμένης οἰκονομίας.

Τὰς παραγωγικὰς δαπάναις δὲν πρέπει να τὰς ἀναβάλλῃ τις· δὲν πρέπει να κάμῃ τὰ πράγματα μισὰ ὅταν ἔχῃ τὴν δυνάμιν να τὰ κάμῃ καλὰ καὶ να τὰ τελειώσῃ, καὶ εἶνε καλλίτερον να θερπύεται ἐν κερῶν εἰς τὴν ἀρχὴν του μὲ ὀλίγας θυσίας παρὰ να το ἀφίνωμεν να ληρθάνῃ διαστάσεις, αἱ ὁποιαὶ εἰμποροῦν να κταστρέψουσι τὰ πάντα ἀνεπικέρωθως.

Εἰς τὰς μὴ παραγωγικὰς δαπάναις τὸναντίον πρέπει να εἴμεθα

προσεκτικοί. Δὲν πρέπει να τὰς ἀφίνωμεν να γίνωνται παρ' ἀφ' οὗ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἀναγκαῖότητά των, ἀφ' οὗ τὰς συγκρίνωμεν μὲ τὰ μέσα μας καὶ βεβαιώσωμεν ὅτι αὐτὰ τὰς ἐπιτρέπουσι.

Διά τὰς δαπάναις ὁ κατήφορος εἶνε γλυκὺς καὶ ὀλισθηρὸς· καὶ εὐκόλως τὸν καταβαίνουμεν.

Μία ἀπὸ τὰς συχνωτέραις αἰτίας τῆς ὑπερβολῆς τῶν δαπανῶν ὑπερ τὸ ὀρισμένον μέτρον, εἶνε τὸ δέλεαρ τῆς εὐθηνίας. Μία κυρίως εἰμπορεῖ να μὴ ἐπιθυμῇ νέον φόρεμα, ἀλλ' εὐρίσκει εἰς ἐν εἰμπορικὸν ὕψασμα τὸ ἁπλοῦν τὴν ἐλκύνει διά τὴν εὐθηνίαν του. Ἀγοράζει τὸ φόρεμα καὶ μακκρίζει ἑαυτὴν διά τὸ ἀπόκτημά της. Ἀλλὰ τὸ φόρεμα δὲν μένει ἀσυντρόφευτον· πρέπει να ἀνανεωθῶν ὅλα τὰ ἀντικείμενα τῆς κομψύσεως, ὥστε να μὴ ἀσχημίζεται τὸ νέον ἀπὸ τὸ παλαιόν καὶ ἐπὶ τέλος ἡ δαπάνη γίνεται σημαντικὴ.

Ἄλλοτε πάλιν ἀγοράζει τις ἐν ἐπιπλῶν εὐθηνίᾳ διά τοῦ ὁποίου τὸ δωμάτιον ἢ ἡ αἴθουσα θά γίνῃ περισσότερο εὐπαραστάτος. Ἀγοράζεται τὸ ἐπιπλὸν· ἀλλὰ τότε βλέπομεν ὅτι τὰ ὑπόλοιπα ἐπιπλᾶ δὲν ταυριάζουσι μὲ τὸ ἀγορασθέν. Λέπει ἢ συμμετρία, ἐχάλασεν ἡ ἀρμονία· ἀνάγκη ν' ἀγοράσωμεν καὶ ἄλλα πράγματα· ἐπιέρχεται μὲν ἰσορροπία εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλὰ χαλεπὴ ἰσορροπία τοῦ προϋπολογισμοῦ μας.

Πολλάκις ἡ εὐθηνία εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς ποιότητος· τὰ εὐθηνὰ ἐνδύματα διαρκοῦν ὀλίγον· τὰ ἐπιπλᾶ φθείρονται γρήγορα· πρέπει ν' ἀνανεωθῶνται συχνὰ, τὸ δ' έξοδον ἐπαναλαμβάνομενον γίνεται βαρῶτατον. Συχνάκις τὸ πλέον ἀκριβὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ εὐθηνόν.

Τὸ να ἰσορροπῇ κανεὶς τὰς δαπάναις μὲ τὰ έξοδά του εἶνε κατὰ. Ἄλλ' ἡ προβλεπτικότης ἀπαιτεῖ περισσότερον. Ὅταν εἴμεθα υγίαι, ἅς συλλογίζομεθα ὅτι εἰμπορεῖ καὶ ν' ἀσθενήσωμεν· ὅταν εἴμεθα νέοι, ἅς μὴ λησμονῶμεν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γήρατος.

Μόνον διά τῆς οἰκονομίας ἐκασφαλίζομεν τὴν συντήρησιν, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἐπαύριον. Ὁ ἐργάτης δύναιτο να θέτῃ κατὰ μέρος ὀλίγας δεκάρας· αὐτὰ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θ' ἀποτελέσουσι ποσὸν σχετικῶς ἀξίον λόγου, πηρῆνα ὅστις πάντοτε θ' αὐξάνῃ.

Εἰς τὴν οἰκονομίαν ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἄλλο σπουδαιότερον κέρδος ἀπὸ τὴν ἀνάθοισιν τοῦ χρήματος· εἶνε ἡ τακτοποίησις τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου· ὁ εἰκόνομος εἶνε τακτικός, ζῆ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας του, εὐρίσκει εἰς αὐτὴν ἀγάπην καὶ εὐχαρίστησιν, ἡ ὁποία τον ἀνταμείβει διά τὴν ἀφοσίωσίν του.

Ἡ οἰκονομία ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὸ κεφάλαιον εἶνε τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν φάρμακον κατὰ τῆς πτωχείας.

Ἡ οἰκονομία, ὡς εἶπομεν, δὲν πρέπει να μεταπίπτῃ εἰς φιλαργυρίαν, οὔτε ἡ δαπάνη πρέπει να ἐκπίπτῃ εἰς σπατάλην. Ἄνευ αἰτίας δὲν πρέπει τίποτε να δαπανῶμεν· αὐτὸς εἶνε ὁ οὐσιώδης κανὼν τῆς οἰκονομίας. Πᾶσα δαπάνη, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, πρέπει να δικαιολογῆται ἀπὸ πραγματικὴν ἀνάγκην. Πρέπει να συλλογίζεται τις καὶ τὴν δεκάραν ὅταν ἡ δαπάνη εἶνε περιττὴ, να δαπανᾷ δὲ χωρὶς δισταγμῶν καὶ ἐκατὸν δραχμὰς διά πρᾶγμα χροσῖμον.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΔΥΤΡΟΠΟΣ

ΑΛΕΚΟΣ Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Εἰς τὸ ἄκρον σκολιῦ ὁρομίσκου τοῦ χωρίου Γλένδουρην ἐν Σκωτίᾳ, κατοίκει ἡ χήρα Μάνφρεσων μετατὸ νῆος τῆς Ἀλέκου, τοῦ καμποῦρη, ὡς τὸν ἀποκάλουσι πάντοτε οἱ γείτονες.

Εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ ὁρομίσκου ἡγεῖτο ἡ μικρὰ Ἐκκλησία, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον ὁ σύζυγος καὶ τὰ πέντε τῆς τέκνα. Τὸ δῦμορρον ἐκεῖνο παιδίον τῆς ἀπέμεινε μόνον ἐκ τῆς πολυαριθμοῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Ἀλέκος δὲν ὠμίαιζε μὲ τοὺς μυστηρικοὺς ἐκείνους ἡρώας τῶν βίοων ἢ ὠραιοτήτων τοῦ προσώπου ἢ τὸ ἔκτακτον τῆς διανοίας συγκαλύπτει τὴν σωματικὴν δυσμορφίαν. Ἐσκέπτατο βεβαίως ὀλίγον περισσότερον ἀπὸ τοὺς μικροῦς του γείτονας, μὴ ἔχων να κάμῃ ἄλλο τίποτε, ἐν ᾧ ἐκεῖνοι ἐτρέχον εἰς τὰ λιβάδια, ἐφάρεον εἰς τὴν λίμνην ἢ ἀνερριχῶντο εἰς τὰ βῆδρα ληστεύοντες τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν. Ἄλλως τε, τὸ ὀλιστρογγυλόν του πρόσωπον, ἐστιγμένον δι' ἐρυθρῶν κηλίδων καὶ ἐπιτεφερόμενον ὑπὸ πυκνῆς κόμης πυρρᾶς, δὲν παρουσιαζε

τίποτε ἐξαιρετικόν, ἐκτὸς ζεύγους ὀφθαλμῶν ζωηρῶν καὶ ἐκφραστικῶν. Εἰς τὰ ὄμματα τῆς μητρός του ἐν τούτοις ἤτο ὠραῖος, εἶνε δὲ δίκαιον να εἰπωμεν ὅτι καὶ ἐκεῖνος ἠγάπα μετὰ πάθους τὴν λατρεύουσαν αὐτὸν μητέρα. Τὴν ἐβοήθει εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ μικροῦ κήπου, ὅπου ἐσορῆτο τῆ βροθεῖα βρακτηρίας. Ἐκτὸς τούτου τὴν ἐβοήθει καὶ εἰς τὰ έξοδα τοῦ πτωχικοῦ των νοικοκυριοῦ, κατασκευάζων κένιστρα καὶ πωλῶν αὐτὰ εἰς τοὺς περιγητάς, οἱ ὁποιοὶ εὐχαρίστως τὰ ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκεψῆς των εἰς τὰ τραχέα ἐκεῖνα ὄρη τῆς Σκωτίας.

Ὁ Ἀλέκος ἦτο ἀντικείμενον εἰς τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. «Καλὸ παιδί, συνεθεῖζαν να λέγουσι, ἀλλὰ τί να σου κάμῃ καὶ αὐτὸ τὸ δυστυχιμένο..... ἡ τύχη τῆς μάνας του τῆς κακομείρας...»

Καὶ τῶ ὄντι ὁ Ἀλέκος ἦτο ἀγαθός, τεύλαχιστον ὅταν τὴν συνήθως καλὴν διάθεσίν του, δὲν ἐτάρασσε κανὲν σκῶμμα, κανεὶς δηκτικὸς ὑπαινιγμὸς διατὸ ἀτύχημά του. Τότε αἱ χεῖρες του συνεσπῶντο νευρικῶς, ἤστραπτον ἐξ ὀργῆς· οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του καὶ, ὡς ζῶον πληγμένον, ἐσπευδε να καταφύγῃ εἰς τὸ μνηρῆς του εἰκῆμα, βεβαίως ὅτι θά εὐρίσκειν ἐκεῖ ἀσύλον καὶ ἀγάπην.

«Ὤ, μητέρα, ἐλεγεν ἐνίοτε, τί κακὸ ἔκαμα διά να μου δώσῃ ὁ Θεὸς αὐτὴ τῆ φοβερὴ καμποῦρα;

Τότε ἡ μήτηρ του, λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του καὶ θωπεύουσα αὐτὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν τῆς, τῶ ἔλεγε συνήθως:

«Αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καλὸ μου παιδί, καὶ γὰρ τὴν ἀγάπην Του πρέπει να ὑπομείνῃς».

— Μητέρα, ἀντειπὲν ἐκεῖνος μίαν ἡμέραν. Καλλίτερα νὰ γίθαινα, να γλυτώσω μὲ γὰρ πάντα».

Δάκρυα καλᾶκωσαν τότε τὸ ὕγρον καὶ περίλυπον πρόσωπον τῆς μητρός του, ἡ ὁποία τῶ εἶπε:

«Ὅχι, χρυσὸ μου παιδί, δὲν πρέπει να μιλήσῃς έτσι. Αὐτὰ τὰ λόγια μου σπαράζουν τὴν καρδιά! Νὰ θέλῃς να πεθῆνῃς καὶ ν' ἀφήσῃς ἐρημν τὴ γρῆ σου μητέρα, ποὺ δὲν ζῆ παρὰ γὰρ σένα... ὦ τί τρομερὸν!...

— Τότε, μητέρα μου, δὲν θ' ἀποθάνω, ὅσον εἶνε εἰς τὸ χέρι μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέκος· ἀλλὰ δὲν βλέπω τί σε ὠφελεῖ ν' ἀγαπᾷς τόσω ἕνα παιδί κακοφτιασμένο ὡς κ' ἐμέ.

— Μὰ δὲν ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸ εἶνε ἕνας λόγος να σ' ἀγαπῶ περισσότερον; ὤπελαβεν ἡ χήρα μὲ μειδιῶντα μελαγχολικόν· καὶ χωρὶς να προσθέσῃ ἄλλο τίποτε, ἐστράφη καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν τῆς, τὴν ὁποίαν συχνὰ διέκοπτε διά ν' ἀπευθύνῃ νεύματα ἐμφυχύσεως εἰς τὸν υἱόν τῆς, ἐν ᾧ οὗτος ἐπλεκε συρίζων ἐν κένιστρον ὑπὸ τὴν γρηναίαν μὴ λέαν, ἡ ὁποία ἐσκόταζε τὴν θύραν.

Τὰ παιδί τῆς γειτονίας, πρέπει να το ὁμολογήσωμεν, ἦσαν πρόθυμα να βοηθῶσι τὸν μικρὸν κυρῶν, εἴτε ὅταν διήρχετο μετὰ κόπου τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, εἴτε ὅταν μετέβαινε να συναζῆ βρῖα καὶ λιειχῆνας, δι' ὧν ἐπλήρη τὰ κένιστρα τὰ ὁποια ἐπώλει. Ἀλλὰ δύο ἐξ αὐτῶν, συνομηλικὰ του παιδίου, ὁ Ἀλέκος τὰ ἀπεστρέφετο. Τὸ ἐν ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ διδασκάλου, ὁ Γουλιέλμος Βεῦρταν, τὸ δὲ ἄλλο ὁ ἀχώριστός του σύντροφος, ὁ Ροβέρτος Ἀλεσσων, ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου, τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ἡ ὠραία κατοικία ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ πτωχικοῦ εἰκίσκου τῆς Μάκφερασων.

Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Γουλιέλμος ἦσαν πάντοτε μαζί· ὅταν ὁ εἰς δὲν εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, ἐδυνάτο τις να εἶνε βεβαίως ὅτι ὁ ἄλλος θά εὐρίσκετο εἰς τὸ δάσος τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὸν Πύργον. Κάθε πρῶτὸν ὁ Ροβέρτος ἤρχετο εἰς τὸ Γλένδουρην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῦ ἵππου, διά να κάμῃ μάθημα καὶ τὴν ὠραν αὐτὴν ὁ Ἀλέκος συνεθεῖζε να εἶνε ἀόρατος διότι συχνὰ ὁ Ροβέρτος τον εἶχε πληγώσῃ διά σκληρῶν σκαμμάτων.

Μίαν ἡμέραν ἐπέρασε μὲ τὸ ἔλογόν του πολὺ πλησίον τοῦ κυρῶ καὶ το ἐκέντησε μάλιστα διά να κλωστήσῃ καὶ να τον τραμάξῃ, κατόπιν δὲ ἐγγέλασε μὲ τὸ ἀπειλητικὸν ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀλέκος ἐκίνησε τὴν βρακτηρίαν του. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰς ἀστειότητας αὐτάς τον ἐβοήθει μὲ τὸ παραπάνω ὁ φίλος του Γουλιέλμος.

Οὔτε ὁ εἰς, οὔτε ὁ ἄλλος ἦσαν ἐν τούτοις κακὰ παιδία. Ἦσαν μόνον ἐλαφρὰ, ἀνόητα, ἐν θέλετε, ἀνίκανα ἀκόμη να ἐννοήσουν, ἐν τῇ υγείαι των καὶ τῇ εὐτυχίαι των, ὅτι τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τόσον ὀλίγον τοῖς ὠμιάζεν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιόψεις, ἦτο πολὺ περισσότερον ἀπὸ αὐτὰ εὐαίσθητον καὶ ἐπληγόνετο εὐκόλως.

[Ἔπεται συνέχεια]

[Th. Bentzon] KIMON AAKIDHS

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΜΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΚΑΙ ΠΟΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

- **Ἄγροτικός οἰκίδκος** ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον δρ. 1,75
- **Ἄνθεύλα** ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδ. δρ. 5. Ἄδετον δρ. 3,50
- **Βαϊτὰν Ζερὰν** ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἦθη, ἔθιμα, περὶ ἵπτεται. Ἄδετον. δρ. 1,50
- **Εἰς εἶρη θάλασσαν** ἢ Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένη-Ρήθ, περιπετειοδὲς, Θελητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου. μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75
- **τὸ εἶμα τοῦ φθόνου** ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50
- **οἱ μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου** ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπα-

- γωγώτατο καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον. δρ. 1,50
- **Ἡ παρουσία** ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P. J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως συγκινητικὸν ἅπασαν καὶ διδακτικὸν ἅπασαν, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον δρ. 3,50
- **Ἡ μουσα τῶν παιδῶν** ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50
- **Ἡ Νίνα** ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περιστῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδος καὶ τῶν ἐπτά ἀδελφῶν τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50
- **Παιδικὸν διάλογον** ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενιαγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράταξιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο ἦτοι :
- **Σειρὰ πρώτη**, περιέχουσα 13 διαλόγους,

- ἐπιτροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20
- **Σειρὰ δευτέρα**, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20
- **Παιδικὸν πνεῦμα**, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ἂν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φειδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συνανταστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ἑμῶδ. δρ. 2,50 Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 80
- **Ὁ πυρροπόλις** ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Χρυσόδετον δρ. 5 Ἄδετον δρ. 3,50
- **Ὁ φῶτις** ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτοῦ ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαίδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτῆρων. Ἄδετον. δρ. 1

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» σχηματίσασα πλήρως σειρὰς τῶν ἡδὴ ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τούτους πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὰν καταπληκτικῶς εὐθυνήν. ἦται πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνειθῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος προερχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 16 τόμοι :

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι ὀκτὼ τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰς ἀλλοτρίως εὐρακόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 8ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 2ου δὲ καὶ τοῦ 10ου τόμου πρὸς δρ. 10 ἕκαστον ἀντίτυπον.

Καὶ ἐκ τῶν 16 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιβληθῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅσοι οἱ θέλοντες νὰ ἐπιφ-

ληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβίλωσιν.

Ἐκδόσις τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν παιδῶν» κοσμεῖται δι' 100 ἔως 150 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελεῖς βιβλίον.

Ἐν τούτοις τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἀλλῆς ποιήσεως ἐξῆχος ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῶρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βραβευσίν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

• Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρως ἐν τῷ 10ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διστεῖς διακοπῆ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ

18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἄρδος, ἐν τῷ 2ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ραβινισῶνος ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ

Ἀνάγνωσμα τοιούτων εἰς τῶν μιν πρὸν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τοῦτο ἄπο κ. ἡμᾶς διὰ τούτους ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δεῖον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτυπον, δὲν προσθέτωσιν δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν ἑφ' ἑσῶν, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτύπου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλον ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου 119 εἰς Ἀθήνας

— Τὸ ἀντίτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν παιδῶν», εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρονονομιστικῶν πινυτῶν Κρίτους, χρυσοῦ, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς — Ποσὰ μικρότερα τῶν πέντε φράγκων,

ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλάσσοντες κητοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νίαν των διαβῶντων, συναποστέλλοντας τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.